

AGATHA CHRISTIE

Θάνατος κλέφτης

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θάνατος κλέφτης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Hickory Dickory Dock
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© John Mallowan and Peter Mallowan, 1995. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Το σύμπλεγμα του Κάιν»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4109-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4110-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Θάνατος κλέφτης

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του μπλε τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Πέτρινο φέρετρο

Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι

Θάνατος κλέφτης

Οι ελέφαντες θυμούνται

Θάνατος στα σύννεφα

Νέμεση

Οι τελευταίες υποθέσεις της μης Μαργλ

Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το μυθιστόρημα Θάνατος κλέφτης εκδόθηκε στη Βρετανία το 1955 και σχεδόν ταυτόχρονα και στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ο Ηρακλής Πουαρό αναλαμβάνει να βοηθήσει σε μία υπόθεση που απασχολεί τη γραμματέα του, τη δεσποινίδα Λέμον, η οποία στο συγκεκριμένο βιβλίο έχει μεγαλύτερο ρόλο από αυτόν στον οποίο την έχουμε συνηθίσει.

Η Άγκαθα Κρίστι δανείζεται τον τίτλο του βιβλίου της από το βρετανικό παραδοσιακό τραγουδάκι Hickory Dickory Dock, που βοηθά τα μικρά παιδιά να μάθουν τις ώρες πάνω στο ρολόι.

Το μυθιστόρημα διασκευάστηκε για την τηλεόραση το 1995, με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του Ηρακλή Πουαρό. Στην εν λόγω διασκευή η ιστορία τοποθετείται μεταξύ του 1920 και του 1930, προκειμένου να υπάρχει χρονική συνάφεια με τα άλλα επεισόδια της σειράς, ενώ υπάρχει και ο ρόλος του επιθεωρητή της Σκότλαντ Γιारντ, Τζαπ, που εμφανίζεται συχνά στις ιστορίες της Κρίστι.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Ο πασίγνωστος Βέλγος ντετέκτιβ. Καλείται να εξιχνιάσει μία περίπτωση κλεπτομανίας και πέφτει πάνω σε μία πολύ σοβαρότερη υπόθεση.

Επιθεωρητής Σαρπ

Ο αστυνομικός διευθυντής της Σκότλαντ Γιארντ που αναλαμβάνει να διαλευκάνει την υπόθεση μιας αυτοκτονίας που δεν είναι αυτό που φαίνεται.

Δεσποινίς Λέμον

Η γραμματέας του Πουαρό. Ζητά από τον εργοδότη της να βοηθήσει την αδελφή της σε μια περίεργη υπόθεση.

Κυρία Χάμπαρντ

Αδελφή της δεσποινίδος Λέμον. Είναι διευθύντρια σε μία φοιτητική εστία στην οδό Χίκορι, όπου συμβαίνουν διάφορες περίεργες κλοπές.

Κυρία Νικολέτις

Η Ελληνίδα ιδιοκτήτρια της φοιτητικής εστίας.

Σίλια Όστιν

Ένοικος στην εστία της οδού Χίκορι και υπάλληλος στο φαρμακείο του νοσοκομείου Σεντ Κάθριν.

Λέοναρντ (Λεν) Μπέιτσον

Φοιτητής και ένοικος της εστίας. Σπουδάζει Φαρμακευτική και Ιατρική.

Νάιτζελ Τσάπμαν

Φοιτητής στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου και ένοικος της εστίας. Σπουδάζει Μεσαιωνική Ιστορία και Ιταλικά.

Σάλι Φιντς

Αμερικανίδα φοιτήτρια, σπουδάζει Λογοτεχνία με υποτροφία του ιδρύματος Φούλμπραϊτ, επίσης ένοικος της εστίας.

Αχμέντ Αλί

Αιγύπτιος φοιτητής, ένοικος στην οδό Χίκορι.

Κύριος Ακιμπόμπο

Φοιτητής από τη Δυτική Αφρική, με δυσκολία στην αγγλική γλώσσα.

Βάλερι Χόμπχαους

Ένοικος της εστίας και συνιδιοκτήτρια του σαλονιού ομορφιάς Σαμπρίνα Φερ.

Πατρίσια Λέιν

Φοιτήτρια Αρχαιολογίας.

Ρενέ Αλ

Γάλλος φοιτητής Αγγλικής Λογοτεχνίας.

Ελίζαμπεθ Τζόνστον

Τζαμαϊκανή φοιτήτρια Νομικής.

Τζιν Τόμλινσον

Φυσιοθεραπεύτρια στο νοσοκομείο Σεντ Κάθριν. Επίσης ένοικος της εστίας.

Τσάντρα Λαλ

Ένοικος της εστίας και φοιτητής Πολιτικών Επιστημών.

Κόλιν Μακνάμπ

Μεταπτυχιακός φοιτητής στην Ψυχιατρική, επίσης ένοικος της εστίας.

Μαρία

Ιταλίδα μαγείρισσα στην εστία της οδού Χίκορι.

Τζερόνιμο

Ιταλός υπηρέτης, σύζυγος της Μαρία.

Ο Ηρακλής Πουαρό συνοφρυώθηκε.
 «Δεσποινίς Λέμον», είπε.
 «Μάλιστα, κύριε Πουαρό,»
 «Αυτό το γράμμα έχει τρία λάθη».

Η φωνή του ήταν γεμάτη δυσπιστία, διότι η δεσποινίς Λέμον, αυτή η κακάσχημη αλλά ικανότατη γυναίκα, ποτέ δεν έκανε λάθη· ποτέ δεν αρρώσταινε, ποτέ δεν κουραζόταν, ποτέ δεν αναστατωνόταν, ποτέ δεν έπεφτε σε ανακρίβειες. Από πρακτικής άποψης, με άλλα λόγια, δεν ήταν καν γυναίκα. Ήταν μηχανή – η ιδανική γραμματέας. Ήξερε τα πάντα, μπορούσε να αντιπαρέλθει κάθε δυσκολία. Διύθυνε, τρόπον τινά, τη ζωή του Ηρακλή Πουαρό σαν καλοκουρδισμένη μηχανή. Η τάξη και η μεθοδικότητα ήταν εδώ και πολλά χρόνια οι λέξεις-κλειδιά του Ηρακλή Πουαρό, η επωδός του. Χάρη στον Τζορτζ, τον άψογο υπηρέτη του, και στη δεσποινίδα Λέμον, την άψογη γραμματέα του, η τάξη και η μεθοδικότητα κυβερνούσαν απόλυτα τη ζωή του. Τώρα που τα κράμπετ* έβγαιναν, εκτός από στρογγυλό, και σε τετράγωνο σχήμα, δεν είχε κανένα λόγο διαμαρτυρίας.

Ωστόσο, σήμερα το πρωί η δεσποινίς Λέμον είχε κάνει τρία λάθη στην υπαγόρευση μιας απλούστατης επιστολής και, επιπλέον, δεν είχε καν επισημάνει τα εν λόγω λάθη. Θα έπεφτε ο ουρανός να τους πλακώσει!

* Ατομικά κέικ από άγλυκη ζύμη (Σ.τ.Μ.)

Ο Ηρακλής Πουαρό κράτησε προς το μέρος της το ένοχο κείμενο. Δεν ήταν εκνευρισμένος – ήταν απλώς κατάπληκτος. Επρόκειτο για ένα από τα πράγματα που δεν έπρεπε να συμβούν – είχε όμως συμβεί!

Η δεσποινίς Λέμον πήρε το γράμμα. Το περιεργάστηκε. Πρώτη φορά στη ζωή του ο Πουαρό την είδε να κοκκινίζει: ένα έντονο, άχαρο, απωθητικό κοκκίνισμα, που έβαψε την όψη της ίσα με τις ρίζες των πυκνών γκριζαρισμένων μαλλιών της.

«Θεούλη μου!» είπε. «Κι εγώ δεν ξέρω πώς... ή, μάλλον, ξέρω. Η αδελφή μου φταίει».

«Η αδελφή σας;»

Κι άλλο σοκ. Ο Πουαρό δεν είχε διανοηθεί ποτέ ότι η δεσποινίς Λέμον μπορεί να είχε αδελφή. Ούτε, βέβαια, πατέρα, μητέρα... ακόμα και παππούδες. Η δεσποινίς Λέμον ήταν, κατά κάποιον τρόπο, τόσο μηχανικά κατασκευασμένη –όργανο ακριβείας–, που η σκέψη ότι έτρεφε τρυφερά αισθήματα ή αγωνίες ή οικογενειακά άγχη φάνταζε παντελώς φαιδρή. Ήταν γνωστό ότι η δεσποινίς Λέμον, όταν δεν την απασχολούσε το καθήκον, ήταν ολόψυχα δοσμένη στην τελειοποίηση ενός νέου, πατενταρισμένου συστήματος αρχειοθέτησης, που θα έφερε το όνομά της.

«Η αδελφή σας;» επανέλαβε τώρα ο Πουαρό με τόνο δυσπιστίας.

Η δεσποινίς Λέμον έγνεψε καταφατικά, με σθένος.

«Μάλιστα», απάντησε. «Δε νομίζω ότι σας την έχω αναφέρει ποτέ. Έχει περάσει σχεδόν όλη τη ζωή της στη Σιγκαπούρη. Ο σύζυγός της εργαζόταν στην τοπική βιομηχανία καουτσούκ».

Ο Ηρακλής Πουαρό έγνεψε με κατανόηση. Του φαινόταν ταιριαστό που η αδελφή της δεσποινίδος Λέμον είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της στη Σιγκαπούρη. Γι' αυτόν τον λόγο υπήρχαν αυτά τα μέρη. Οι αδελφές γυναικών όπως η δεσποινίς Λέμον παντρεύονταν άνδρες στη Σιγκαπούρη, έτσι ώστε οι δεσποινίδες Λέμον αυτού του κόσμου να μπορούν να αφοσιωθούν με μηχανική ακρίβεια στις δουλειές των εργοδοτών τους (και, φυσικά, στην επινόηση συστημάτων αρχειοθέτησης, σε στιγμές χαλάρωσης).

«Καταλαβαίνω», είπε. «Συνεχίστε».

Η δεσποινίς Λέμον συνέχισε.

«Πριν από τέσσερα χρόνια χήρεψε. Δεν έχει παιδιά. Κατάφερα να της βρω ένα ωραίο διαμερισμάκι με σχετικά χαμηλό ενοίκιο...»

(Εννοείται πως η δεσποινίς Λέμον θα κατόρθωνε να φέρει εις πέρας αυτό το σχεδόν ανέφικτο επίτευγμα.)

«Είναι αρκετά ευκατάστατη... αν και τα χρήματα στις μέρες μας δεν έχουν την ίδια αξία όπως παλιά, όμως δεν έχει ακριβά γούστα και οι αποταμιεύσεις της αρκούν για να ζει μια άνετη ζωή, αν βέβαια είναι συνετή».

Η δεσποινίς Λέμον έκανε μια παύση κι έπειτα συνέχισε:

«Μα η αλήθεια είναι ότι νιώθει μοναξιά. Δεν είχε ζήσει ποτέ της στην Αγγλία, δεν είχε παλιές φίλιες ή συναναστροφές και, φυσικά, έχει πολύ χρόνο στη διάθεσή της. Τέλος πάντων, πριν από περίπου έξι μήνες μου είπε ότι σκεφτόταν να πιάσει δουλειά».

«Τι δουλειά;»

«Φύλακας, νομίζω, είναι ο τίτλος... ή προϊσταμένη... σε μια εστία για φοιτητές. Η ιδιοκτήτρια ήταν μια γυναίκα, μισή Ελληνίδα, και ήθελε κάποιον να διευθύνει την εστία, να διαχειρίζεται τη σίτιση και να επιβλέπει τα πράγματα, ώστε όλα να βαίνουν καλώς. Είναι ένας ευρύχωρος, παλιομοδίτικος ξενώνας στην οδό Χίκορι, αν τη γνωρίζετε». Ο Πουαρό δεν τη γνώριζε. «Παλιά, ήταν ακριβή γειτονιά και τα σπίτια είναι καλοχτισμένα. Η αδελφή μου θα έμνε σε ένα ωραιότατο διαμέρισμα, με κρεβατοκάμαρα, καθιστικό και κουζίνακι, με δικό της μπάνιο...»

Η δεσποινίς Λέμον σώπασε. Ο Πουαρό την ενθάρρυνε με ένα μουρμουρητό. Μέχρι στιγμής δεν είχε ακούσει κάτι που να προμηνύει συμφωνία.

«Προσωπικά, δεν ήμουν ιδιαίτερως αισιόδοξη για όλα αυτά, αλλά έβρισκα τα επιχειρήματα της αδελφής μου κατανοητά. Δεν ήταν ποτέ από τις γυναίκες που κάθονται άπραγες όλη μέρα, κι έχει εξαιρετικά πρακτικό πνεύμα, είναι ικανή να διευθύνει... και, φυ-

σικά, δεν ήταν να πεις ότι σκεφτόταν να επενδύσει δικά της χρήματα στη δουλειά. Επρόκειτο καθαρά για έμμισθο πόστο· ο μισθός δεν ήταν μεγάλος, μα δεν τον είχε ανάγκη ούτε επρόκειτο για καμιά βαριά χειρωνακτική εργασία. Η ίδια είχε ανέκαθεν αδυναμία στη νεολαία και ξέρει πώς να έχει καλές σχέσεις με τους νέους. Έχοντας ζήσει τόσα χρόνια στην Ανατολή, αντιλαμβάνεται τις φυλετικές διαφορές και τις ευαισθησίες των άλλων. Διότι οι εν λόγω φοιτητές, στην εστία, προέρχονται από ένα σωρό εθνικότητες· οι περισσότεροι είναι Άγγλοι, αλλά νομίζω ότι έχει μέχρι και... μαύρους».

«Ασφαλώς», είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

«Καταπώς φαίνεται, οι μισές νοσοκόμες στα νοσοκομεία μας, τη σήμερον ημέρα, είναι μαύρες», είπε η δεσποινίς Λέμον, με τόνο αμφιβολίας, «και, απ' ό,τι ακούω, είναι πολύ πιο ευγενικές και επιμελείς από τις Αγγλίδες. Όμως αυτό δεν έχει σχέση με την κουβέντα μας. Συζητήσαμε όλες τις παραμέτρους και με τα πολλά η αδελφή μου εγκαταστάθηκε. Ούτε εκείνη ούτε κι εγώ συμπαθούσαμε ιδιαίτερα την ιδιοκτήτρια, την κυρία Νικολέτις, μια γυναίκα με τρομερά άσπαστο χαρακτήρα, άλλοτε γοπτευτική και άλλοτε... το λέω μετά λύπης μου... το ακριβώς αντίθετο... και τσιγκούνα, και δίχως πρακτικό πνεύμα. Και πάλι, βέβαια, αν ήταν καθ' όλα ικανή, δε θα χρειαζόταν βοήθεια. Η αδελφή μου δεν είναι ο τύπος της γυναίκας που επιτρέπει στις εκρήξεις και τις ιδιοτροπίες των άλλων να την προβληματίζουν. Μπορεί να σταθεί στο ύψος της απέναντι σε οποιονδήποτε και δε σπκώνει χαζομάρες».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά. Διαισθανόταν μιαν αμυδρή ομοιότητα με τη δεσποινίδα Λέμον σε αυτή την αφήγηση για την αδελφή της – μια άλλη δεσποινίδα Λέμον που είχε μαλακώσει, τρόπον τινά, χάρη στον γάμο και το κλίμα της Σιγκαπούρης, μολαυτάτα μια γυναίκα με την ίδια ασάλινη λογική.

«Οπότε, η αδελφή σας άρχισε να δουλεύει,» ρώτησε.

«Μάλιστα, μετακόμισε στο 26 της οδού Χίκορι πριν από περίπου έξι μήνες. Σε γενικές γραμμές, της άρεσε η δουλειά και την έβρισκε ενδιαφέρουσα».

Ο Ηρακλής Πουαρό συνέχισε να ακούει. Μέχρι στιγμής η περιπέτεια της αδελφής της δεσποινίδος Λέμον ήταν απογοητευτικά νερόβραστη.

«Αλλά εδώ και λίγο καιρό είναι τρομερά θορυβημένη. Τρομερά θορυβημένη».

«Για ποιον λόγο;»

«Βασικά, βλέπετε, κύριε Πουαρό, δεν της αρέσουν αυτά που συμβαίνουν εκεί μέσα».

«Η εστία έχει φοιτητές και των δύο φύλων;» ρώτησε με λεπτότητα ο Πουαρό.

«Αχ, όχι, κύριε Πουαρό, δεν εννοώ αυτό! Είσαι πάντα προετοιμασμένος για δυσκολίες αυτού του είδους, τις περιμένεις! Όχι, βλέπετε, διάφορα αντικείμενα έχουν αρχίσει να εξαφανίζονται».

«Να εξαφανίζονται;»

«Ναι. Και μάλιστα αλλόκοτα αντικείμενα... Και όλα τους εξαφανίζονται κατά τελείως αφύσικο τρόπο».

«Όταν λέτε ότι εξαφανίζονται αντικείμενα, εννοείτε ότι έχουν κλαπεί;»

«Μάλιστα».

«Έχουν ειδοποιήσει την αστυνομία;»

«Όχι. Όχι ακόμα. Η αδελφή μου ευελπιστεί ότι δε θα χρειαστεί. Συμπαθεί πολύ τους νεαρούς ενοίκους... ορισμένους εξ αυτών, δηλαδή... και θα προτιμούσε να διευθετήσει μόνη της το πρόβλημα».

«Μάλιστα», είπε σκεπτικός ο Πουαρό. «Λογικό το βρίσκω. Μα αυτό δεν εξηγεί, με όλο το θάρρος, το δικό σας άγχος, το οποίο, απ' ό,τι καταλαβαίνω, αντανακλά το άγχος της αδελφής σας».

«Δε μ' αρέσει η όλη κατάσταση, κύριε Πουαρό. Δε μ' αρέσει καθόλου. Θέλοντας και μη, έχω την αίσθηση πως κάτι τρέχει, κάτι που μου διαφεύγει. Καμία συνηθισμένη εξήγηση δε δείχνει ικανή να ερμηνεύσει τα γεγονότα... και, ειλικρινά, δεν μπορώ να φανταστώ άλλη ερμηνεία».

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά, στοχαστικά.

Η αχίλλειος πτέρνα της δεσποινίδος Λέμον ήταν ανέκαθεν η φαντασία. Δε διέθετε στάλα. Σε πρακτικά ζητήματα ήταν ανίκητη. Σε υποθετικά ζητήματα δεν ήξερε πού πάν' τα τέσσερα. Δε θα της ταίριαζε το πνεύμα των ανδρών του Κορτές στην κορυφή του όρους Ντάριεν.*

«Μήπως πρόκειται για συνηθισμένες μικροκλοπές; Κανένας κλεπτομανής, ίσως;»

«Δε νομίζω. Διάβασα επί του θέματος», είπε η ευσυνείδητη δεσποινίς Λέμον, «στην εγκυκλοπαίδεια *Μηριτάνικα* και σε ένα ιατρικό εγχειρίδιο. Μα δεν πείστηκα».

Ο Ηρακλής Πουαρό έμεινε σιωπηλός για κάνα λεπτό.

Ήθελε να ανακατευτεί στα προβλήματα της αδελφής της δεσποινίδος Λέμον, στα πάθη και στις έριδες μιας πολύγλωσσης εστίας; Ήταν πάντως τρομερά ενοχλητικό να κάνει λάθη στην υπαγόρευση η δεσποινίς Λέμον. Μονολόγησε ότι, αν ανακατευόταν όντως στο ζήτημα, αυτός και μόνο αυτός θα ήταν ο λόγος. Δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι τελευταία έπληττε πολύ και ότι η —αν και τετριμμένη— φύση της υπόθεσης του φαινόταν ελκυστική.

«*Ο μαιντανός βούλιαζε στο βούτυρο μια μέρα ζεστή*», μурμουούρισε μέσα από τα δόντια του.

«Μαιντανός; Βούτυρο;» ρώτησε σαστισμένη η δεσποινίς Λέμον.

«Μια φράση από τους κλασικούς συγγραφείς σας», είπε εκείνος. «Γνωρίζετε, δίχως άλλο, τις περιπέτειες, για να μην πω τους άθλους, του Σέρλοκ Χολμς».

«Εννοείτε όλες αυτές τις λέσχες φίλων της οδού Μπέικερ και τα συναφή;» είπε η δεσποινίς Λέμον. «Μεγάλοι άνδρες που χαζολογάνε! Αλλά τι να πεις, έτσι είναι όλοι οι άνδρες. Σαν τα τρενάκια τους, που παίζουν με δαύτα μια ζωή. Όχι, δεν είχα ποτέ τον χρόνο να διαβάσω αυτές τις ιστορίες. Όταν βρίσκω χρόνο να διαβά-

* Αναφορά στο ποίημα του Τζον Κιτς *Όταν πρωτοδιάβασα τον Όμηρο του Τσάμπαν*, όπου ο Ισπανός κατακτητής του Μεξικού Ερνάν Κορτές και οι απόρμητοι άνδρες του αγναντεύουν τα νέα εδάφη. (Σ.τ.Ε.)

σω, πράγμα σπάνιο, προτιμώ ένα βιβλίο που θα βελτιώσει τον χαρακτήρα μου».

Ο Ηρακλής Πουαρό έσκυψε το κεφάλι με χάρη.

«Πώς θα σας φαινόταν, δεσποινίς Λέμον, να καλούσατε την αδελφή σας εδώ για τα δέοντα... για απογευματινό τσάι, ίσως; Ενδεχομένως να μπορούσα να της προσφέρω μια μικρή βοήθεια».

«Καλοσύνη σας, κύριε Πουαρό! Μεγάλη καλοσύνη! Η αδελφή μου έχει όλα τα απογεύματα ελεύθερα».

«Τότε να πούμε αύριο, εφόσον μπορείτε να το κανονίσετε...»

Και εν ευθέτω, ο πιστός Τζορτζ έλαβε οδηγίες να ετοιμάσει ένα γεύμα με τετράγωνα, καλά βουτυρωμένα κράμπετ, συμμετρικά σάντουιτς και διάφορα άλλα αρμόζοντα συνοδευτικά ενός πληθωρικού εγγλέζικου τσαγιού.

«Αξιοσημείωτο», είπε, **«και καθ' όλα συναρπαστικό. Σας συχαίρω».**
«Μα, για ποιο πράγμα, κύριε Πουαρό;»
«Σας συχαίρω που έχετε ένα τόσο μοναδικό, εξάισιο πρόβλημα».

Μια έξαρση κλοπών σε μια φοιτητική εστία, φυσιολογικά, δε θα ήταν το είδος του εγκλήματος που θα τραβούσε το ενδιαφέρον του Ηρακλή Πουαρό. Όταν, όμως, είδε τη λίστα με τα κλεμμένα αντικείμενα, μεταξύ των οποίων ένα σθηθοσκόπιο, ένα παλιό μάλλινο παντελόνι, ένα κουτί σοκολατάκια, ένα ξεσκισμένο σακίδιο πλάτης και ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι μέσα σε ένα πιάτο με σουπία, έδωσε συγχαρητήρια στη διευθύντρια, την κυρία Χάμπαρντ. Η λίστα δεν έβγαζε κανένα απολύτως νόημα. Όμως ο Πουαρό δεν μπορούσε να μην αναρωτηθεί: *Αν είχαμε απλώς να κάνουμε με έναν ασήμαντο κλέφτη, γιατί όλοι στην εστία ήταν τόσο φοβισμένοι;*

2 ΔΙΣΚΕΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 23651

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ